

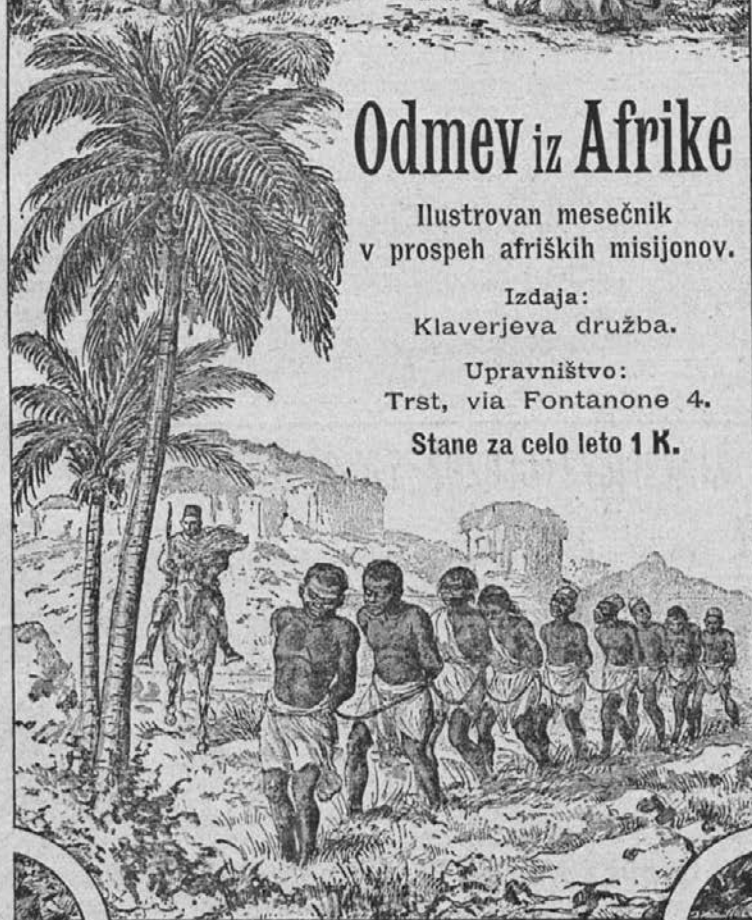
Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Trst, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v pro- speh afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za celo leto 1 K. Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, Trst, via Fontanone 4.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost na glavno voditeljico Klaverjeve družbe,
gospo grofico M. Terezijo Ledóhowsko, Rim, via dell' Olmata, 16.

Vsebina številke meseca velikega travna.

Vesoljnost naše sv. cerkve. (Govoril profesor Meyenberg o pri-
ložnosti neke razprave grofice Ledóhowske v Union-sobani dne
2. vinotoka 1905.) — Oblatje sv. Frančiška Saleškega v južni Afriki.
— Mučeniška kri kristjane rodi. — Apostolski vikarijat v Beninu.
(Misijonske sestre n. lj. Gospe apostolov.) — Kratka misijonska po-
ročila: Vedno več! Vedno več! — Slika.

Predprave in pooblastitve za duhovnike.

Da bi se tudi duhovščina v vedno večjem številu dejanski
vdeleževala Klaverjevega podjetja, prosila je glavna voditeljica Klaver-
jeve družbe za vse duhovnike, ki pripadajo tej družbi, pri Nj. svetosti
papežu Piju X. sledečih predprav in pooblastitev in jih je po pro-
pagandinem posredovanju tudi dobila:

1. Vsak duhovnik, ki pripada Klaverjevi družbi, ima trikrat
na teden osebno oltarno predpravo;
2. pooblastitev, vernikom ob smrti uri podeliti popolen od-
pustek po od papeža Benedikta XIV. splošno predpisanem obrazcu;
3. s papeževimi odpustki blagoslavljeni rožne vence, križce,
razpela, svetinje in manjše kipe in rožne vence blagoslavljeni z
Brigitinimi odpustki.

Propagandino pismo z dne 23. majnika 1905.

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje
življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudij v
Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim
misijonarjem in misijonskim sestram, opozarjamo
ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali?
To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba
v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata,
enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solno-
grada. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice,
posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o
pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor
želi biti vsprejet, naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóhowska

Rim, via dell' Olmata 16.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,
prosi za nje in za naše podjetje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Vesoljnost naše sv. cerkve.

Govoril profesor Meyenberg o priložnosti neke razprave grofice Ledóchowske v Union-sobani dne 2. vinotoka 1905.

Spoštovano občinstvo! Spoštovane grofice Ledóchowske vam pač ne bi bilo predstavljati, saj se je že njeno delovanje za vzvišeno podjetje, za pokrščenje Afrike, že pred leti samo predstavilo. Dovolite, da dodam samo sklepní govor! Ob koncu zanimive razprave ste čuli neko posebno misel. To je bila misel o vesoljnosti naše sv. cerkve. Med razpravo nam je postalo jasno, da smo katoliški, vesoljni in da so misijonski kraji v Afriki ravno taki naši kakor naša Bazelska škofija, ali pa naše ljubo nam mesto Luzern. Beseda „katoliški“ doni po celem svetu. Kakor je živčevje razpredeno po celem telesu in ga zvezuje, tako objema katoliška misel celo zemljo. Odprite sv. pismo! Kaj berete koj na prvi strani? Morda judovsko zgodovino? Ne! Koj v začetku nam oznanjuje sv. pismo svetovno vero in meri na Kristusa. Pozneje se seveda peča sv. pismo z izključno Izraelskim ljudstvom, s tem imenitnim narodom, ki nam je ohranil vero v pravega Boga. Medtem ko se je rušil ponosni Babilon, je negovalo priprosto in neuko ljudstvo pravo vero in upanje v prihodnjega Odrešenika. Kaj je rekel Bog Abrahamu, ko ga je izvolil za očaka, početnika Izraelskemu ljudstvu? Pojdi proč iz svoje domovine, zapusti hišo svojega očeta in pojdi v deželo, katero ti bom pokazal. Napravil te bom očeta velikemu narodu in v tebi

bodo blagoslovljena vsa ljudstva zemlje. In je dostavil: „Izvolil sem te, da bo po tebi odrešen celi svet“. Slava Bogu so peli angeli, ko je stopil Odrešenik na svet. V čem je obstojal Jezusov orjaški boj? Judje niso hoteli umeti, da bo Mesija ustanovil duhovno svetovno kraljestvo, pričakovali so posvetne svetovne države, katero bodo vladali sami pod vodstvom Mesijevim, in Zveličar je hotel vteljiti le duhovno svetovno državo, katero naj bi vladali apostoli in njih nasledniki. Kako velikanski je bil prizor, ko je govoril Jezus ob Genezareškem jezeru sedmero prilik, in mu je prisluševalo na stotisoče ljudij! Navzoči so bili apostoli, učenci, judje iz Galileje, zastopani so bili razni stanovi, omikani pogani, meščani, delavci in pastirji so se bili zbrali okoli Zveličarja. Imamo že tukaj pred seboj podobo vesoljne cerkve. Jezus je umrl, in po njegovem vstajenju se združi prva krščanska srenja. Enajst mož se zbere okoli sv. Petra, prvega papeža. Ravnali so natančno po povelju Gospodovem. In kaj jim je velel Gospod? Naj gredo v Jeruzalem? Ne! Pojdite po vsem svetu, učite vse narode in kršćujte jih v imenu Očeta in Sina in sv. Duha, učite jih vse izpolnjevati, karkoli sem vam zapovedal, in glejte, jaz ostanem pri vas vse dni do konca sveta. Lehko bi ga bili vprašali, zakaj govori o celem svetu, ko ga je vendar malo poprej njegovo lastno ljudstvo pribilo na križ, in zdaj pravi: pojdite po celem svetu i. t. d. Glejte, že tedaj je bilo dano cerkvi znamenje vesoljstva, poslana je bila kot učiteljica vseh narodov in kot delilka milosti za vse. Postala je vesoljna, katoliška. In kako je prišla v naše kraje? Po misijonarnih-poslancih. Že pred Kristusom so zidali ponosni Rimci cesto skozi Alpe in Helvecijo. In po tej poti so dospeli k nam cerkveni blagovestniki. Ravno obhajamo osmino sv. Urza in Viktorja, ki sta bila blagovestnika naše škofije. Prišli so Benediktinci, iz Irskega so šli v Rim, kjer so prejeli papežev blagoslov in apostolsko poslanstvo za naše kraje. Za njimi pridejo misijonarji iz Anglije, za torišče si izbero pred vsem Nemčijo, kjer širijo krščanstvo in ž njim pravo omiko. Za reformacije se napotijo blagovestniki v Indijo, Kino in na Japonsko. Ameriko je že prej obsvetila luč sv. vere. Zdaj treba Afrika glasno proseč sv. evangelija. Ali ni Jezus zapovedal: pojdite po vsem svetu itd., in ali ni rekel, da ne bo prej konca sveta, dokler ne bo en hlev in en pastir. Afrika, zakleta Afrika, stopa proseč v našo sobano. In vi ste katoliki! Možeje! žene! mladenči! dekleta! vaše srce je odprto vsem, ki potrebujejo krščanskega pouka, vaše srce je katoliško. Afrika stopa v vašo sredo. Odprite ji široma srce in roke. Med vami veje duh požrtvovalnosti. Ako bo pri kom potrkal in ga prosil, naj se popolnoma žrtvuje afriškim misijonom, naj mu nikar ne odreče. Čuli ste o grofici Ledóchowski, da je žrtvovala razširjenju sv. vere v Afriki svojo osebo, svoje visoko dostojanstvo in vse svoje moči. Ne odidite iz sobane, da se ne bi prej naročili na „Odmev iz Afrike“! Kako lepo bi se čulo, ko bi mogla reči častita grofica: „V Luzernu sem priredila zborovanje, in nihče se ni oddaljil, da ne bi bil storil vsaj nekaj. Zborovanje je odmevalo še dolgo potem, vzbū-

dilo je mnogo naročnikov na „Odmev“, več pospešiteljev naše družbe, vzdramilo je mnogo speših poklicev. Večer v Luzernu je bil krasen!“ Katoliški Luzern se zanima za dela ljubezni. To lahko dokažem, ker sem imel večkrat priliko opazovati Luzernsko požrtvovalnost. Drzmem se prositi vas za dela ljubezni v daljavi, za Afriko, za Klaverjevo družbo. Podpirate jo lahko na razen način. Mnogo Luzernčanov deli le majhne, neznatne darove, a tudi s temi se je že veliko doseglo. Ako moremo darovati za domačine, zakaj ne bi mogli istega storiti za brate v daljni Afriki? V Luzernu prebivajo tudi osebe, ki žrtvujejo velike svote v namene, katere so spoznale za dobre. Spominjam se, da so mi donašale po 1000 in tudi po 10.000 fr. v dobrodelne namene. Tolika je Luzernska darežljivost! In ta Luzernska darežljivost v veliki in majhni meri naj koristi tudi Klaverjevi družbi v Afriki! Tako vas prosim. — Povrnem se k govoru gospe grofice Ledóchowske, da koraka iz Rima vojaška četav boj v daljne dežele. Če imamo doma posla čez glavo, vendar ne smemo pozabiti na oddaljene brate. „Edini, bratski narod smo,“ tako se glasi naše švicarsko geslo. Prilagodimo je na katoliško cerkev in recimo: katoliki — bratje smo! — Osmina sv. Urza in Viktorja nas spominja enega ali drugega nekdanjih misijonarjev. Misijonar je bil tudi sv. Leodegar, naš cerkveni patron. Njegov god smo pred kratkim obhajali. Bil je škof in globokoveren mož. V burnih časih je oznanjeval Evropi sv. vero. Prosimo ga, da blagoslovi naše zborovanje! Pomagajmo Afriki z novci in z molitvijo prejeti sv. evangelij iz ust misijonarjev! Verujemo v eno, sveto, katoliško in apostolsko cerkev. V njo verujemo, v njej smo edini. Gospéj grofici se zahvalim za predavanje o misijonskem delovanju, ki je globoko zanimalo mene in gotovo tudi vas. Dal Bog, da rodi obilno duhovno žetev!

Oblatje sv. Frančiška Saleškega v južni Afriki.

Kako veličasten je pogled na Pelo in njeno krasno prestolnico! Mesto je nekako osredotočje ob levem bregu mogočne Oranje-reke, zato se zove tudi misijonska postaja Oranje. Prebivalci teh neizmernih krajev so večinoma Hotentotje, le nekaj malega jih pripada Damarasplemenu, Burom in drugim mešanim narodčem. Zemlja je angleška last, tudi občevalni jezik je angleški. Druga postaja se zove Nahabib. Utemeljena je bila l. 1899. Tukaj so zadeli na bogat bakrorudnik. Prebivalci so belokožci, črnci in Hotentotje. Cerkvica je majhna, 40 čevljev je dolga in 20 široka. Dozidana je bila 1899. prostora ima za 400 oseb. Port Nolloth, Okiep, Concordia in Nahabib so združene l. 1903 v eno misijonsko postajo. Lesena cerkvica in stanovanje za duhovnike že stojita. Postajo bodo oskrbovali oblatje. To so glavne misijonske postaje v angleškem ozemlju.

V severnem Oranju je msgr. Simon kupil 200 ha zemlje ter je ustanovil postajo Heiragabies. Dva misijonarja in štiri misijonske

sestre že delujejo. Prebivalci mnogo trpe po mrzlici, kar je seveda posledica slabe hrane. Hotentotje prebivajo tudi tukaj v častnem številu. Naselili so se najbrž iz Egipta tusem. Rumena koža, kratki volnati lasje pričajo o tem. Obraz razodeva malo jasnega uma, so pa tudi res plitve pameti, s trudom in le polagoma se čemu priučijo, sicer so pa mirni, a goljufivi ljudje, radi lažejo in prekanijo. Obljubijo vse, spolnijo nič. V hrani niso izbirčni. Redč se večinoma s kozjim mlekom in kozletino. Delo jim mrzi. Niti na misel jim ne pride, da bi si obdelali vsaj kako gredico, rajši lenarijo v bornih kočicah, podobne so čebelnemu ulu, spletene iz vejevja in starih vreč. Hotentot strada, da se kar ljupi. V Peli je samo ena delavna Hotentotska obitelj. Ko se večer ohladi, ožive lenubi, postanejo glasni in živahni, skačejo po cesti semtertje, sami pravijo, da plešejo, meni se pa dozdeva, da tako plesanje ni drugega kakor kozje skakanje. Do polnoči skačejo in razgrajajo, po polnoči se pripravijo, kregajo in pretepajo. Odkar jim je msgr. Simon stopil nekoliko trdneje na prste, postajajo mirnejši. Svetle predmete jako ljubijo, ure se boje. Hotentotu sem pokazal žepno uro, občudoval jo je, ko pa začuje tiktak, se prestraši in zbeži.

Damari so podjetnejši nego Hotentoti. Pokolenja so zamorskega, barvo imajo črnosvetlo, kinčajo je velike, debele ustnice in naduta postava. Delajo radi, nevarnosti se ne boje, znatiželjni so in jako ukaželjni, ko se spreobrnejo, postanejo vneti in zvesti katoličani. Pečajo se večinoma z rudarstvom. Njih pohištvo je boljerejeno nego Hotentotsko.

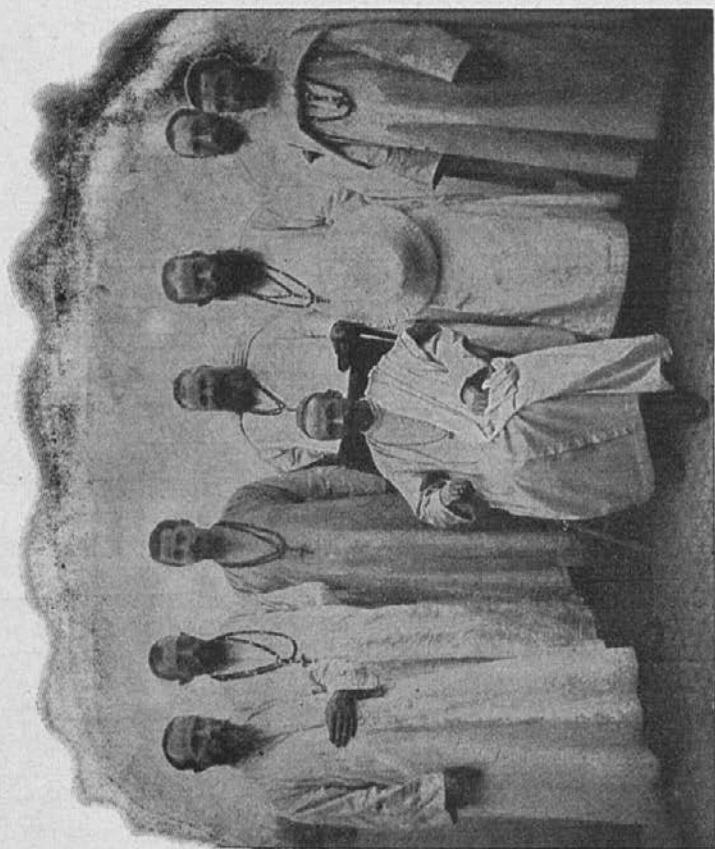
Buri so izključno protestantje. V nazorih so omejeni, proti sedom nestrpni. Bedasti so, in neumejo temeljito nobenega posla. lenuhi so, goljufi in lažnjivci.

Iz Burov in Hotentotov je nastala neka mešanica, z bakreno bojo, brada jim ne raste, delajo prav radi.

To so različna plemena našega misijonskega okraja.

Pokrščenju se stavi velika ovira v nerodni puščavi, ki skoro nikoli ne vidi dežja. Kadar zakrijejo oblaki žareče afriško solnce, se vse poživi v sladkem upu na hladilni dež, ali oblaki jadrajo naprej, in osušena tla zevajo zastonj po mokroti. Vodo dobivamo le iz vodnjakov, je pa slana in ne velja za polivanje vrtov. Zemlja ima preveč soli v sebi, zato se ne bo dalo tukaj prav nič napraviti, sadeži ne morejo rasti. Sol in apno sežgeta vse, in misijonska postaja vendar ne more obstati brez zelenega vrta. Msgr. Simon se vkvarja z mislijo, da bo napravil vrt ob bregu Oranje reke, ki vali svoje valove kaki dve uri proč od Pele. Da, da, to bi že bilo nekaj, misel je lepa, ko bi mu le kdo dal okoli 2500 K za nakup parnega stroja, s katerim bi vlačil iz reke vodo za polivanje vrtov. Le Evropci bi nam mogli pomagati, ako bi se nekoliko globlje zamislili v besede Izveličarjeve: Karkoli ste storili enemu mojih najmanjših bratov, ste meni storili. O saj se ne gre zato, da si napravimo krasne vrte za razveseljevanje, želimo le nekaj potrebnega, brez česar ne more obstati misijonska postaja, in

pa Hotentotom in našim misijonskim bratom bi radi pripravili vsaj napol človeško življenje. Hotentot ima tudi dušo in sicer neumrjočo. Podlaga misijonskemu delovanju v teh krajih je vrt. Molimo, da nam Bog obudi podpornikov! Mnogo neumrjočih duš je že rešenih, še več jih čaka na rešenje. Mnogo se je že storili, mnogo več še treba storiti v vinogradu Gospodovem ob Oranji reki.

Mučeniška kri kristjane rodi.

Naslednji dogodki, katere smo povzeli iz misijonskega lista Missions d' Afrique des Pères Blancs, so pač primerni, napolniti nas z veseljem in tolažbo, na drugi strani nas pa tudi osramotiti pred kristjani, ki so tavali še pred kratkim v najsurovejšem praznovanju in v divji krvoločnosti, zdaj pa so vzor za vsakega kristjana.

Dozdeva se mi, da ne pretiravam; piše neki misijonar iz Ugande, ako trdim, da imajo misijoni v Ugandi toliko življenske moči, kakor nikjer drugje na svetu ne, in da tekmujejo novokrščenci v navdušenosti za sv. vero s prvimi kristjani.

Blagor kraju, kjer so misijonarji prisiljeni hladiti preveliko gorečnost svojih spovedencev in kjer jim ni mogoče zadostovati žeji po sv. zakramentih in po vedno globljem spoznavanju krščanskega nauka, katekizma!

Blagoslovljen je kraj, kjer najde misijonarjev glas večkrat prav čudežen odmev, kjer pridobi pogostoma samo eden kristjan po trideset poganov. da se odpovedo mnogoženstvu in drugim poganjskim navadam, je pouči v temeljnih resnicah naše sv. vere in o najpotrebnejših molitvicah, še predenj pride misijonar do njih!

Tudi tukaj preganjajo kristjane na krvavi in nekrvavi način, preganjajo je z ognjem in mečem, in vendar se njih število vedno množi. Vresničuje se rek: mučeniška kri kristjane rodi. Sedaj jih imamo okoli 200.000. Žive pa tako, da obhaja okoli dva milijona poganov sveti strah pred njimi in da jim še celo vlada nemore odrekati svoje naklonjenosti.

Razlog, da se spreobračajo v toliko množini, in da cvete tukaj tako junaške čednosti, nahajamo v otroškem spoštovanju in čiščenju, katero skazujejo Bagandi — tukajšnje ljudstvo — preblaženi Devici Mariji. Čiščenje nebeške Kraljice jim daje moč v spolnjevanju krščanskih dolžnosti in v trpljenju.

Koj v začetku misijonskega delovanja je bilo določeno, da morajo katekumeni nositi čudežno svetinjico brezmadežnega Spočetja, katera se jim je tako priljubila, da ni bilo mogoče zadostiti vsem. Sklenili smo, dajati svetinjico le onim, ki bodo znali večji del katekizma na pamet. Nerédko se pripeti, da pride kdo po sedem do osem ur daleč, s seboj prinese banan in jajec, proseč, da mu je zamenjamo s čudežno svetinjico. Ko jo dobi, obesi si jo vesel okoli vrata in odide.

Novokrščenci nosijo molek okoli vratu. To navado smo sedaj uvedli v vseh vikarijatih. Molek je napravljena za viteze preblažene Device Marije. Ne sramujejo se ga nikjer, nosijo ga poglavarji in ministri in z njim prihajajo udje angleške vlade k sejám.

Bagandi se ne krasotičijo samo z molkom, imajo tudi lepo navado, da molijo vsak dan sv. rožni venec. To šego opustè ravno tako malo, kakor svojo jutranjo in večerno molitev. Niso redki, ki molijo vsak dan vse tri dele sv. rožnega venca. Zjutraj pri sv. maši molijo prvi del, čez dan med delom drugi del in zvečer z družino skupaj tretji del.

Ne bote čudili, ako vam povem, da pristopajo Bagandi tudi pogosto k sv. obhajilu, da prihajajo vsak dan k sv. maši, da obiskujejo najsv. Zakrament ter da se vadijo v duhovnem sv. obhajilu. Kadar je izpostavljeno Najsvetejše k javnemu čiščenju, prihajajo zaporedoma cele vasi pod vodstvom svojih poglavarjev, da drže častno stražo pred nebeškim Kraljem.

Apostolski vikarijat v Beninu.

(Misijonske sestre n. l. Gospe apostolov.)

Porto Nouvo, 12. malega travna 1905.

Povrat v Afriko. — Veselo svidenje.

Kakor sem Vam že poročala, vkrcala sem se 5. dne meseca rožnika v Marseilleu v poštno ladjo Taurus in odpluli smo proti Afriki. Vožnja ni bila prijetna. Vozili smo se 24 dni. Prestali smo mnogo hudega viharja. V Cotonou se ladja vstavi. V pristanišču me čakata dva patra, bila sta telegrafično obveščena o mojem prihodu. Dela je bilo koj dovolj. Umrl je zamorec, katerega smo dobili v Jaquilleu. Tolaži nas, da smo ga krstili ravno pred smrtjo. Drugi zamorec nam oboli. Tako se nam potovanje nekoliko zavleče. Ko je bilo vse poravnano, ponudita nam ladjin zdravnik in poveljnik svoj čolnič v porabo, in stopila sem po preteku več kakor devet mesecev zopet na afriška tla, ki so se mi tako zelo omilila. Bila sem vesela in srečna.

Videla sem zopet svoje ljube črne otroke, uboge starčke in mojemu vodstvu izročeno Marijino družbo. Čez opoldne sem prebila v misijonski postaji, popoldne se vkream in ob sedmih zvečer dospem v Porto Nouvo. Pričakali sta me dve sestri in nekoliko otrok. Veseli smo bili vsi. Dekleta me prijemajo za roko in nepretrgoma vpijo: Kabò, kabò, sestra Elesbaan! O kako so bile deklice vesele, in jaz ravno tako! Nosači si zadenejo moje težje zaboje, otroci se polaste manjših in ložjih, in šli smo proti domu.

Častita mati z negodnimi otroci me je čakala doma. Ko me zagledajo, ploskajo z rokami in vpijo: Kabò! kabò! Pozdravim častito mater, poljubim ljube otroke, ki so me veselo pogledovali.

Pridejo tudi druge sestre, bile so z večjimi deklicami v cerkvi. Nastane glasno vpitje, deklice hite po stopnicah navzdol in me objemajo. Povrnem jim uljudnost. Nato spravimo otroke spat.

Brž se raznese novica o mojem prihodu tudi po mestu. Prišli so me obiskat, prišli so otroci, stare ženice, in Marijine hčere so prišle, da mi pokažejo svojo vdanost. Bile so srečne, da me zopet vidijo. Uboge zamorke mi z veseljem stiskajo roko. Prišla je tudi moja stara prijateljica Marija Josipina. Videla je že skoro sto let. Na glavi je nekaj prinesla, bilo je tikvi podobno. Vzame si z glave in položi na tla, bila je res tikva in v njej precej oguljeno pišče. Ponudi mi ga: „Na, sestra, skuhaj si ga!“ Uboga starka! Vso svojo bogatijo mi je darovala! — Ganjena hitim k častiti materi s prošnjo za nekoliko novcev, katere starka z veseljem sprejme. Opomnim jo, naj pridno prihaja k pouku, ker še ni prejela prvega sv. obhajila. Odide.

Dovolite, gospa grofica, da še nekaj dostavim o naši misijonski postaji. Težko mi je bilo, ko vidim, kako so sestre blede in upadle. Ena se bo morala povrniti na Francosko, skoro enajst let že biva tukaj, menim, da je že čas, da pride vrsta tudi na njo. — Malo pred mojim dohodom so obhajali krstno slovesnost in prvo sv. obha-

jilo, krščenih je bilo 50 otrok, petero mladih oseb, šest starih žen. Prvo sv. obhajilo je prejelo 27 dečkov, 11 deklic in 6 starih ženic. O slovesnosti ne morem poročati, ker na svojo žalost nisem bila navzoča, kakor druga leta.

Poprijela se bom prejšnjega posla, poučevala bom otroke, stare ženice in vodila bom Marijino družbo. Hudemu duhu in njegovemu delovanju se bom hrabro upirala. Pričela bom v ponedeljek. Sedaj so bile 14 dnevne počitnice. Gledala bom zopet svojo ljubo deco, in znova bomo začeli moliti za Vas, gospa grofica, za Vaše lepo podjetje in za Klaverjevo družbo.

Neka žena mi je pred kratkim rekla: „Sestra, otroci so mi vzradošeni pravili: kmalu se povrne sestra Elesbaan, prinesla nam bo zopet novih pupik. Hvala Vam, da bom mogla izpolniti njih upe! Ko sem prišla na postajo misijonarjev, mi povedo, da je prišel zaboj z mojim naslovom. Misijonar mi reče: „To je od grofice Ledóchowske“. Da, gospa grofica, gane Vaša darežljivost do naše postaje. Zaboj je došel nepokvarjen, in moje zamorčice so dobile pupike. Pupike je privabilo v šolo, kjer se uče spoznavati ljubega Boga.

Srčna hvala za lepe reči!

V Gospodu vdana

sestra Elesbaan.

* | Kratka misijonska poročila. | *

Vedno več! Vedno več! Benediktinci imajo v nemški vshodni Afriki misijonsko postajo, katero je zadnji upor zelo oškodoval. In sedaj ji je poslala božja previdnost še novo poskušnjo. Vlč. provikar P. Ruedel nam piše dne 25. vinotoka 1905. iz Dar-es-Salaama: Nismo se še bili utolažili zavoljo tako nasilne smrti našega visokočastitega škofa in njegovih tovarišev, ko nas pretrese že drugo žalostno poročilo o smrti splošno priljubljenega p. Mavra Hartmann. — Še ta udarec! — Dragi sobrat je umrl že 20. avgusta za želodčno boleznijo, kateri se je pridružila, kakor se mi dozdeva, še nagla jetika. Umrl je v Madibiri in bil je tako srečen, da ni izvedel o umoru našega prečastitega gospoda škofa, in ne o umoru misijonskih bratov in sester, sploh mu je bil nepoznat čeli upor. Skoro ga zavidam. Zadnje uro mu je grenila le zavest, da ne bo mogel več delovati za svoje, tako priljubljene mu duhovne otroke. Koliko si je prizadeval za novo cerkev v Madibiri in svoj trud je videl poplačan, ko se je cerkev blagoslovila na praznik Marijinega vnebozvetja. Bil je pa že tako slab, da je le na stolu sedeč prisostvoval cerkvenim obredom in še to le do darovanja pri sv. maši. Pet dni kasneje je ležal na mrtvaškem odru v isti cerkvi. V Dar-es-Salaamu je pozidal stolnico in v Madibiri cerkev, in ni mu bilo prisojeno, da bi v prvi ali drugi le enkrat opravil daritev sv. maše. V sredi med pomožnimi misijonarji in župljani je umrl natihem, ne da bi kdo vedel zato. Ob devetih zvečer je odslovil svoje ljudi, naj gredo k počitku, ker mu ni slabo, in ko se strešnik kmalu nato povrne gledat, kako je, ga najde spečega večno spanje.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Urejuje: J. Palir, kapelan na Črni gori.
Odgovoren urednik: Anton Slamič. Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

Od 1. do 28. svečana 1906.

Za afriške misijone: Po naši čast. glavni voditeljici: P. Benigen Sacj 20 lir; poslano v Trst: M. Kostnik 1 K, Anton Škorjanc 9 K, V. Tomagnin 2 K, vlč. g. župnik Kolar 1 K, Franc Miglič 3 K, župnijski urad Kamnje 9 K, po č. g. kaplanu Horjaku nabrano 4 K, M. Volavc 3 K 10 v; po Rozaliji Miklavčič: M. Miklavčič 1 K, R. Miklavčič 1 K, R. Miklavčič 1 K; J. Dermelj 1 K; po Fr. Zlemberger nabrano 3 K 60 v; Jožef Kokič 1 K; Janez Jentič 9 K; vlč. g. župnik Dernovšek 17 K; M. Dernovšek 2 K; M. Zeleznik 1 K; po don Furlan od A. Kumar 1 K; J. Esih 1 K 50 v; L. Kocmut 2 K 40 v.

Za sv. maše poslano v Trst: Rožnivienske sestre v Labotu 4 K; Janž Jenčič 50 K 46 v; po Ravniku: J. Langus 2 K.

Za stradajoče poslano v Trst: P. Traunčkar 1 K; po M. Lemeš 80 v; Elizabetinke v Celovcu 14 K 40 v; Marija Zuder 6 K; A. Fortin 4 K; Uršula Gasser 2 K; Janez Walter 2 K; J. Dolinšek nabral 10 K

Za odkup in krste na glavno voditeljico poslano: K. Rižnar za poganskega otroka, ki se naj krsti na ime Andrej ali Barbara 30 K; poslano v Trst: M. Rozman za poganskega otroka, ki se naj krsti na ime Marija ali Jožef Rozman 24 K.

Za kruh sv. Antona v Afriki poslano na glavno voditeljico K. Rižnar 10 K; poslano v Trst: I. P. 2 K; M. Lemeš 3 K; A. Jerman 1 K; F. Bogataj 1 K; M. Rozman nabrano 7 K 70 v; po don Furlan: I. Cerkvenk 1 K; po Žnidaršiču: F. Dovgan 1 K; Razni 1 K 70 v; po F. Ravniku: J. Kapus 20 v; Fr. Verhunc 40 v; M. Zavelcina 70 v; M. Cundrič 20 v; N. Torkar 20 v; H. Razingar 1 K 20 v; M. Žerjov 1 K; M. Lah 40 v; K. Lautežar 20 v; I. Filej 60 v; M. Černe 1 K; T. Kobila 1 K; A. Glavič 20 v; F. Glavič 1 K; M. Pikon 60 v; T. Krašovič 20 v; M. Konič 40 v; M. Oblak 30 v; I. Marko 20 v; T. Zalokar 1 K; M. Zvan 40 v; T. König 60 v.

Za Klaverjevo družbo poslano v Solnograd: M. Prajnik 5 K.

Skupna svota: 270 K 66 v in 20 lir.

Najbolj božje med božjimi deli je, sodelovati za vzveličanje duš.

Prave apostolske zasluge in zagotovilo, da sodeluje za vzveličanje prav mnogo duš, si pridobi, kdor plačuje enega

katehista.

Misijonarji vedno bolj povdarjajo veliki pomen teh pomožnih misijonarjev, ki orjejo ledino za pravo misijonsko delovanje. Katehisti vodijo svoje sodeželane k misijonarjem in k pravi veri. Stroški za vzdrževanje katehistov res niso veliki, šest do devet kron potrebuje eden na mesec in za celo leto sedemdeset do sto kron.

Vino

v korist afriških misijonov.

Vinsko pleme	$\frac{1}{4}$ steklenica	$\frac{1}{2}$ steklenice	1 zabojček za poskušnjo s 4 polsteklenicami s poštnino in zabojčkom
	K	K	K
Algerijski muškatovec . .	2:50	1:35	7.—
Malvoisie mi sec (za sv. maše)	1:80	1.—	5:50
Malvoisie blanc doux . . .	2:20	1:20	6.—
Malvoisie doux rouge . .	2:20	1:20	6.—
Samoški konjak	6.—	3.—	14.—
Quina Samos (za bolnike)	3:45	1:80	8:75

Vsa ta vina se dobivajo pri **vinskem oddelku družbe sv. Klaverja v Solnogradu, Dreifaltigkeitsg. 12.**

Oddajalnice so:

Dunaj, I. Bäckerstrasse 20. — Krakova, ul. sv. Anny 4. — Inomost, Universitätsstrasse 3. — Praga, IV. 33. — Bolzan, Obstmarkt 16/I. — Malvoisie-vina, konjak in Quina-Samos se dobijo tudi v Breslavi, Hirschstrasse 33.

Obširni popisi za Avstro-Ogrsko in Nemčijo se dobijo zastonj.

Sčim naj podpiramo misijone?

Sv. maše. Propaganda je podelila Klaverjevi družbi pravico sprejemati darove za sv. maše ter je pošiljati v Afriko misijonarjem. Da se pa z njimi res kaj pomaga misijonom, ne smejo biti darovi premajhni, in naj bi ne znašali vsaj spod 2 K ne.

Kruh sv. Antona. Klaverjeva družba bi rada pomagala največjim revežem v Afriki. Uvedla je zato kruh sv. Antona. To se napravi tako-le: ako je kdo v zadregi, naj obljubi sv. Antonu Pad. kakov primeren dar za uboge zamorce. Ako ga bo sv. Anton uslišal in mu pomagal, naj se dar doloži Klaverjevi družbi.

Klaverjev novičič in otroška zveza. Ta dva zavoda sta se ustanovila še-le pred kratkim ter imata namen vzbujati požrtvovalnost za misijone pri starih in mladih, bogatih in revežih. Pristopi lahko, kdor daruje na mesec najmanj pet ali vsaj dva vinarja za misijone.